

8 ianuarie:

**Cuviosul Macarie Makris,**

**Egumenul Mănăstirii „Hristos Pantocratorul” din Constantinopol**

Cuviosul Macarie s-a născut în Tesalonic în jurul anului 1383 și a fost tuns monah în Mănăstire Vatopedi din Sfântul Munte la vârsta de 18 ani. S-a supus pentru îndrumare duhovnicească unui respectabil stareț, pe nume Armenopoulos, a stat pe lângă lângă el timp de 10 ani și a înaintat în științele umane, dar și în virtuțile ascetice, așa încât a ajuns și la răpiri extatice ale minții. A alcătuit un cuvânt de laudă spre cinstirea Sfântului Maxim Căvsocalivitul (13 ianuarie), a cărui cuvioasă viață, întocmai cu a îngerilor, a încercat s-o imite în toate. Când a adormit părintele său duhovnicesc, Macarie s-a făcut ucenicul unui alt cuvios stareț, David din Tesalonic. A fost hirotonit preot și dorea să se dedice vieții isihaste, însă nu a putut să-și îndeplinească dorința, pentru că împăratul Manuel al II-lea Paleologul l-a chemat în capitală împreună cu părintele său duhovnicesc (1419), pe care l-a numit duhovnic și sfetnic al său. Cu toate acestea, împăratul nu a putut să se împotrivească multă vreme dorinței lor pentru viața isihastă. La puțină vreme după întoarcerea lor în Athos, David și-a încredințat sufletul său Domnului (1422) și după insistente presiuni ale împăratului, Macarie a fost nevoit din nou să-și părăsească liniștea și rugăciunea neîmprăștiată și să meargă în Constantinopol. A refuzat să preia egumenia Mănăstirii Studion și a fost numit egumen la Mănăstirea Pantocrator, care atunci se afla în declin. Necruțându-și puterile, Macarie a călătorit în Serbia și în Rusia și cu sprijinul regelui Ștefan al Serbiei și al Mitropolitului Fotie al Moscovei (2 iulie), a reușit să ridice mănăstirea și să adune obște.

A fost numit protosinghel al Patriarhului și, în același timp, duhovnic al împăratului. A participat activ și cu osârdie la consfăturirile dintre elinii ortodocși și latinii romano-catolici, însă fără a ceda nimic în ceea ce privește Sfintele Dogme ale Ortodoxiei. În anul 1429 a fost trimis la Roma, la papa Martin al V-lea, în fruntea unei delegații ce avea ca scop convocarea unui sinod pentru unirea Bisericilor. În ajunul pornirii sale pentru o nouă misiune la Roma, a fost lovit de ciumă și s-a retras în insula Halki din Propontida, unde și-a încredințat sufletul său Domnului (7 ianuarie 1431). În afara vieților de sfinți și a cuvintelor praznicale, a scris și tratate dogmatice referitoare la diferențele dintre ortodocși și romano-catolici.

(tradus după Sinaxarul părintelui Macarie Simonopetrul)